

Sygn. akt I C 268/19 upr.

Na rozprawę dnia 17/06/2019 r. pełnomocnik powoda nie stawił się – zawiadomiony prawidłowo.

Pozwany nie stawił się pomimo należytego zawiadomienia go o terminie rozprawy, nie złożył żadnych wyjaśnień – ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w jego nieobecności. Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący Protokolant

## WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Anna Gajewska
Protokolant:	stażysta Agnieszka Zuzga

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2019 r. w Piszcu

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko K. S.

o zapłatę

o r z e k a

oddalić powództwo

Sygn. akt I C 268/19

## UZASADNIENIE

W dniu 8 kwietnia 2019 roku (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wytoczył powództwo przeciwko K. S. o zapłatę kwoty 1 619,54 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 19 grudnia 2015 roku pozwana zawarła z (...) Spółką Akcyjną (wierzyciel pierwotny) umowę pożyczki numer (...). Pomimo precyzyjnie ustalonych w umowie zasad zwrotu pożyczonej kwoty, pozwana nie wywiązała się z warunków umowy. Wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu od pozwanej wierzytelności na rzecz (...). Strona pozwana pomimo wyznaczonego terminu nie dokonała zapłaty, wobec czego w dniu 28 września 2018r. (...) zawarła z powodem Prokurą Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W. umowę przelewu przedmiotowej wierzytelności. Powód wezwał do zapłaty pozwaną, jednak wezwanie pozostało bezskuteczne. Roszczenie dochodzone pozwem stało się wymagalne 21 marca 2016 roku.

Powód wskazał, że na kwotę dochodzoną pozwem składa się:

- 1563,76 zł – należność główna,
- 55,78 zł – skapitalizowane odsetki.

Pozwana K. S., mimo należytego powiadomienia jej o terminie, nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie złożyła żadnych wyjaśnień i nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

**Sąd ustalił i zważył, co następuje:**

W związku z niestawieniem się pozwanej K. S. na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę i brakiem jakichkolwiek wyjaśnień, Sąd zobligowany był do wydania w przedmiotowej sprawie wyroku zaocznego (art. 339 § 1 k.p.c.).

Zgodnie z treścią art. 339 § 2 k.p.c., w wypadku wydania przez Sąd wyroku zaocznego, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Twierdzenia pozwu uznaje się za budzące uzasadnione wątpliwości, m.in. w sytuacji, gdy dowody i twierdzenia przedstawione przez powoda są niekompletne, pozostawiają wątpliwości co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, nie przedstawiają pełnego obrazu rzeczywistości. W takiej sytuacji wydając wyrok sądu nie może oprzeć się wyłącznie na twierdzeniach powoda i należy przeprowadzić postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 1972 r. w sprawie III CR 153/72).

Zasadą postępowania cywilnego jest kontrydiktoryjność tego postępowania, która wyraża się w tym, że proces cywilny toczy się w formie sporu dwóch przeciwstawnych stron przed niezawisłym i bezstronnym sądem, a strony przedstawiają swoje twierdzenia i zarzuty o faktach mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie w związku z żądaniem i podstawą faktyczną oznaczoną w pozwie przez powoda, a na potwierdzenie faktów przedstawiają dowody. Oznacza to również, iż rzeczą Sądu nie jest wyręczenie strony powodowej w poszukiwaniu podstawy faktycznej i prawnej jej żądania, a rola Sądu w postępowaniu kontrydiktoryjnym sprowadza się wyłącznie do oceny zasadności twierdzeń stron, przy uwzględnieniu określonego przez powoda przedmiotu sprawy i przedstawionych przez niego dowodów.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Z powołanego przepisu wynika jedna z naczelnych zasad procesu sądowego polegająca na tym, że dowód wykazania prawdziwości określonego faktu obciąża tego, kto się na dany fakt powołuje dla uzasadnienia dochodzonego przed sądem prawa. Ciężar udowodnienia okoliczności przytoczonych przez powoda w uzasadnieniu treści pozwu spoczywał więc na powodzie. Strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Nierealizowanie przez stronę wspomnianego „obowiązku” naraża ją na niekorzystne skutki procesowe swoich działań, w postaci przegrania procesu sądowego. Podkreślić bowiem należy, iż nie jest dowodem samo twierdzenie, że pozwana winna spełnić na rzecz powoda określone świadczenie pieniężne. Ponadto zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego, rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zamierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, których wykazanie obciąża stronę procesu, stosownie do treści art. 232 k.p.c.

Legitymacja procesowa oznacza uprawnienie do występowania w procesie w charakterze powoda (legitymacja czynna) lub pozwanego (legitymacja bierna). Rozróżnia się przy tym legitymację materialną - wynikającą z posiadania prawa podmiotowego lub interesu prawnego podlegającego ochronie na drodze sądowej oraz legitymację formalną - oznaczającą uprawnienie do wytoczenia powództwa i popierania go w celu ochrony praw podmiotowych własnych bądź cudzych.

Przed oceną merytoryczną sprawy Sąd zawsze z urzędu ustala czy strony występujące w procesie posiadają legitymację, jej brak zawsze skutkuje oddaleniem powództwa bez potrzeby, a dokładniej bez możliwości merytorycznej oceny roszczenia.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż z treści uzasadnienia pozwu oraz wezwania do zapłaty znajdującego się na karcie 28 akt sprawy, wprost wynika, że umowa pożyczki o numerze (...) z dnia 19 grudnia 2015 roku, z której powód wywodzi swoje roszczenie, została zawarta pomiędzy pozwaną, a (...) Spółką Akcyjną (wierzyciel pierwotny). Tymczasem strona powodowa nie przedłożyła powyższej umowy, co uniemożliwia poczynienie przez Sąd ustaleń w zakresie istnienia po stronie pozwanej K. S. legitymacji procesowej biernej w niniejszym procesie. Za dowód istnienia tej legitymacji nie można uznać adresowanego do pozwanej zawiadomienia o istnieniu długu i wezwania do spłaty zadłużenia wystawionego przez spółkę akcyjną (...) działającą w imieniu i na rzecz powoda (k. 28). Pismo to wskazuje jedynie na fakt jego sporządzenia i złożenia w nim określonego oświadczenia przez osobę je podpisującą. Poza tym w aktach sprawy brak jest zwrotnego potwierdzenia odbioru przez pozwaną tegoż pisma.

Ponadto, w aktach sprawy znajduje się jedynie umowa sprzedaży wierzytelności z 28 września 2019 roku (k. 11-25), zawarta pomiędzy spółką (...), a powodem, na podstawie której powód nabył wierzytelność względem K. S. z tytułu umowy pożyczki o numerze (...) z dnia 19 grudnia 2015 roku. Brak jest natomiast dowodów potwierdzających, iż spółka (...) jest następcą prawnym wierzyciela pierwotnego. Do zamknięcia rozprawy powód nie przedłożył umowy cesji wierzytelności zawartej pomiędzy wierzycielem pierwotnym, a spółką (...) wraz z wykazem zbytych wierzytelności, która potwierdzałaby, że w ramach tej umowy doszło do zbycia wierzytelności przysługującej względem K. S. z tytułu umowy o numerze (...) z dnia 19 grudnia 2015 roku, jak również nie przedłożył dowodu doręczenia pozwanej zawiadomienia o zmianie wierzyciela.

Wobec zatem niewykazania istnienia legitymacji procesowej stron, powództwo podlegało oddaleniu w całości.